

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.M.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Ukrajina,
t. č. hlášen k pobytu na adrese ...
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE25-PS2-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 18. 8. 2017.
2. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanoveními § 2, 3 a 68 odst.

3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň žalobce namítá porušení čl. 8 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „přijímací směrnice“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

3. Žalobce se domnívá, že žalovaný správní orgán se nedostatečně zabýval možností ukončení zajištění žalobce po uplynutí dosavadní doby zajištění. Napadené rozhodnutí bylo podle žalobce nedostatečně odůvodněno ve vztahu k nevyhnutelnosti dalšího trvání zajištění, a to s ohledem na zdravotní stav žalobce, jako i s ohledem na stav řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce byl omezen na osobní svobodě a žalovanému podle něj náležela povinnost zvážit možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
5. Žalobce žádal soud o vydání rozhodnutí, kterým bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný dne 23. 8. 2017 telefonicky zdejšímu soudu sdělil, že ke dni 18. 8. 2017 došlo k ukončení zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková a k žalobcovu přesunu do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. Z něho byl žalobce propuštěn na základě propustky platné ode dne 21. 8. 2017 do 18. 10. 2017.
7. Dne 23. 8. 2017 zdejší soud usnesením č. j. 17A 99/2017-27 řízení o předmětné žalobě zastavil. Důvodem zastavení bylo výše zmíněné sdělení žalovaného o propuštění žalobce ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2018 č. j. 5 Azs 257/2017-32 usnesení zdejšího soudu č. j. 17A 99/2017-27 zrušil, věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení a dále zdejší soud zavázal k meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí a k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
8. Ze zaslaného správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Žalovaný k věci uvádí, že výše jmenovaný žalobce podal dne 30. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce, neboť z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č. j. KRPA-149232-17/ČJ-2017-000022 ze dne 25. 4. 2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 24. 4. 2017 žalobce při pobytové kontrole ve stanici metra Smíchovské nádraží v Praze 5 předložil hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti cestovní doklad Litvy na jméno A.L. narozený dne ... státní příslušností Litva. Hlídka pojala podezření, že se jedná o doklad padělaný. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Zde byl dle otisků prstů ztotožněn jako občan Ukrajiny M.S. a dalším šetřením bylo zjištěno, že mu bylo správním rozhodnutím č. j. KRPS-396847/ČJ-2012-010022 ze dne 13. 11. 2012, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2012, uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 4 roky. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl dne 20. 11. 2012 odsouzen rozhodnutím Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 8 T 191/2012 k trestu vyhoštění na dobu 2 let, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 14. 12. 2012. Žalobce následně přiznal, že se dříve jmenoval S. Po opuštění ČR se však oženil a změnil si příjmení na M. dle své manželky. Předložený litevský doklad byl podroben odbornému posouzení pravosti a byl vyhodnocen jako doklad pozměněný. Se souhlasem příslušného státního zástupce bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Následně dne 24. 4. 2017 byl na OPKPE Praha doručen cestovní doklad žalobci s vlepeným maďarským vízem s platností od 3. 6. 2015 do 2. 6. 2016. Bylo tedy nepochybně zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a prokazoval se pozměněným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu mu bylo ve správním řízení o vyhoštění dne 24. 4. 2017 uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Dne 24. 4. 2017 byl se žalobcem sepsán protokol, v němž žalobce mimo jiné sdělil, že své původní příjmení S. si v roce 2014 změnil na M., odmítl ale uvést důvody, které jej k tomu vedly. Prohlásil, že věděl, že předložený litevský cestovní doklad je padělaný, odmítl nicméně uvést, proč se tímto dokladem při pobytové kontrole prokazoval, resp. jak si jej opatřil. Potvrdil, že mu bylo v roce 2012 uloženo správní a následně i soudní vyhoštění s tím, že dne 6. 12. 2012 z ČR odjel na Ukrajinu. Vypověděl, že do schengenského prostoru opětovně vstoupil v Maďarsku, datum si však již nepamatoval. Do ČR přijel dne 31. 12. 2016 na svůj platný ukrajinský pas a maďarské turistické vízum. Dále uvedl, že do ČR přijel za prací, a třebaže nemá příslušné povolení, pracoval na stavbách. Dále prohlásil, že v ČR neměl nikdy uděleno vízum ani jiné pobytové oprávnění a že si je plně vědom povinnosti mít k pobytu cestovní doklad a vízum i svého protiprávního jednání. Pokračoval, že nikdy nežádal o azyl, je svobodný a bezdětný a v ČR nemá podle svých slov žádné příbuzné ani jiné blízké osoby, nemá zde žádné vazby a ukončení jeho pobytu v ČR nebude pro nikoho znamenat zásah do soukromého či rodinného života. Zároveň žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a s ničím se neléčí. Na závěr prohlásil, že mu na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí, jeho vycestování nebrání žádná překážka a v případě uložení vyhoštění vycestuje zcela dobrovolně a následně dodal, že chce vycestovat co nejdříve.

9. Na podkladě zjištěných skutečností bylo konstatováno, že žalobce byl dne 25. 4. 2017 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně a dlouhodobě neoprávněně pobývá na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území Evropské unie zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak si obstaral padělaný doklad totožnosti. Tím se posléze prokazoval a vydával se za občana Evropské unie, konkrétně jejího členského státu Litevská republika. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z takového jednání je zřejmé, že v žalobcově případě existuje nebezpečí, že se žalobce bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, čímž bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
10. Dne 30. 4. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl kvůli situaci na Ukrajině, která se jej dotýká a kde je ohrožen 2-4 lety vězení. Na konto žádosti žalobce pokračoval: jelikož sloužil v ukrajinských ozbrojených silách jako starší seržant, obdržel předvolání na vojenskou správu kvůli výkonu služby v ozbrojených silách Ukrajiny v protiteroristické operaci. K tomu žalobce dodal, že nechtěl bojovat proti svému národu, protože se na vojenskou správu nedostavil a přes známé si vyřídil druhý pas a změnil příjmení, aby odjel do zahraničí. Sdělil, že mezitím mu přišly další dvě předvolání na vojenskou správu. Tehdy pobýval v jiném místě, neboť v místě trvalého bydliště mohli

žalobce proti jeho vůli odvést bojovat. Dodal, že při první příležitosti odjel do zahraničí, do Maďarska, a 31. 12. 2016 přijel do ČR, kde pobýval ilegálně. Na základě těchto okolností podle svých slov žádá žalobce o ochranu.

11. Jak žalovaný zjistil z Cizineckého informačního systému (CIS), žalobci již bylo v minulosti opakovaně uloženo správní vyhoštění, a to v roce 2002 rozhodnutím Odboru policie Praha-východ na dobu tří let a v roce 2012 výše již citovaným rozhodnutím č. j. KRPS-396847/ČJ-2012-010022 na čtyři roky. Žalovaný k věci dále uvádí, že žalobce byl dne 20. 11. 2012 rozhodnutím Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 8T 191/2012, který nabyl právní moci dne 14. 12. 2012, odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců, na který se však vztahovala amnestie ze dne 1. 1. 2013, a k trestu vyhoštění na dobu 2 let pro spáchání přechinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
12. Žalovaný posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, a dospěl k závěru, že v žalobcově případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo s cílem vyhoštění pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl žalovaný na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v ČR podle svých vlastních výpovědí již od 31. 12. 2016, o udělení mezinárodní ochrany však žalobce požádal teprve poté, co mu bylo po jeho zadržení policií správním rozhodnutím opakovaně uloženo vyhoštění, a po následném zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce tak tedy učinil teprve po přinejmenším 4 měsících pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat, a logicky se mohl dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu mohl požádat i v Maďarsku, kde dle svých slov žalobce pobýval před příjezdem do ČR po neupřesněnou dobu, přinejmenším však od června 2016, kdy končila platnost jeho maďarského víza. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce dle právního názoru žalovaného nesporně měl. Žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve tehdy, kdy byl zadržen, správním rozhodnutím mu bylo opakovaně uloženo vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal až díky žalobcovu zajištění Policií ČR reálným.
13. Z jednání žalobce byla žalovanému patrná účelovost jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, presumptivně podané pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Ze žalobcovy výpovědi zároveň nevyplývalo z pohledu žalovaného nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve od posledního vstupu na území ČR. Dle závěru žalovaného by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Z tohoto důvodu správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Současně žalovaný zjistil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v žalobcově případě na základě právě jeho výpovědí v rámci řízení o správním vyhoštění nebylo povoláno konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Z těchto důvodů byl výše citovaným rozhodnutím správního orgánu žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a to na dobu 110 dní, tedy do 18. 8. 2017.
14. 30. 6. 2018 byla žalovanému doručena žalobcová žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 7 zákona o azylu. Žalobce požádal o opětovné posouzení důvodů

zajištění v zařízení pro zajištění cizinců z níže uvedených důvodů. A to, že již došlo k posunu v řízení o mezinárodní ochraně a důvody podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu byly konkrétně specifikovány a objasněny. Dále žalobce poukázal na svůj zdravotní stav, který podložil lékařskou zprávou, v níž je dle něho zdůvodněna potřeba specializované léčby, již mu lze poskytnout pouze mimo Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Též v žádosti o opětovně posouzení žalobce akcentoval, nakolik důsledkem zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková nemůže své zdravotní potíže odstranit, přitom ty mu nepřiměřeně ztěžují pobyt v zařízení. Žalobce tudíž požádal o opětovné posouzení, zda je v jeho případě skutečně oprávněné se domnívat, že jím podaná žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žádost o udělení mezinárodní ochrany mohl podat dříve.

15. Žalovaný žalobcovu žádost posoudil a dospěl ke stanovisku, podle něhož důvody pro zajištění osoby žalobce v zařízení pro zajištění cizinců trvají a nebyly ani zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou. Žalovanému vlivem řečeného stanoviska nezbylo než konstatovat, že závěry, podrobně odůvodněné prvotním rozhodnutím o zajištění žalobce č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-PS-2017 ze dne 2. 5. 2017, jsou stále platné.
16. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (viz § 46a odst. 8 věta čtvrtá zákona o azylu).
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Žalobci bylo setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců Balková potvrzeno na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle řečeného ustanovení zákona o azylu platí: *Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
19. Žalobní námitka spočívala v nedostatečném odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že žalovaný správní orgán, tj. ministerstvo vnitra, se nedostatečně zabýval možností ukončení zajištění žalobce po uplynutí dosavadní doby zajištění. Žalovaný podle právního názoru žalobce nedostatečně zdůvodnil nevyhnutelnost dalšího trvání zajištění, a to s ohledem na zdravotní stav žalobce, jako i s ohledem na stav řízení žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně z pohledu žalobce v napadeném rozhodnutí schází úvaha trojí dimenze: 1) představuje-li žalobce zranitelnou osobu podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, 2) je-li nadále nevyhnutelné žalobcovo zajištění po původně stanovenou dobu 110 dnů v aktuálním stádiu azylové procedury, 3) připadá-li v potaz uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
20. Stran legální definice pojmu zranitelné osoby optikou zákona o azylu platí § 2 odst. 1 písm. i) předmětného právního předpisu: *Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba,*

kteřá byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

21. Z lékařské zprávy ze dne 22. 6. 2017, jež je součástí příslušného správního spisu, vyplývá následující stav: žalobce trápí několik roků městky žilní na LDK. 31. 5. 2017 došlo k prokázání výdutě žilní v oblasti žalobcovy levé stehenní žíly ultrasonografickou metodou. Zatímní preferovanou léčbou konzervativní přístup zahrnující bandáže LDK, venotonika a zákaz kouření. Operační léčba proveditelná, leč ve specializovaném zařízení cévní chirurgie. Byť operační léčbu nelze v Zařízení pro zajištění cizinců Balková provést, u žalobce ji lékař-autor prezentované lékařské zprávy uvedl coby možnou, ovšem momentálně nikoli prioritní. Tou stanovil léčbu konzervativní bez nutnosti opustit zajišťovací zařízení (viz první věta téhož odstavce).
22. Co se týká žalobcovy námitky nedostatečného posouzení pokračujících důvodů zajištění žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu, v okamžiku jejího vznesení komulativně trvaly všechny tři obligatorní skutečnosti podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zjišťovacím zařízení, 2) existovaly oprávněné důvody vedoucí k domněnce o účelovosti žalobcovy žádosti, poněvadž žádost žalobce podal až po zadržení a zajištění Policíí ČR, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění, 3) žádost mohl žalobce v ČR podat dříve, a to o čtyři měsíce. Na území Schengenského prostoru nadto minimálně od června 2016, neboť tehdy končila platnost žalobcova maďarského víza.
23. Námitku nedůkladného zvážení možnosti zvláštních opatření zdejší soud reflektuje vedle zákonné úpravy též světlelem judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž rozsudek této vrcholné instance č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 říká: *Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvážovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.* (viz 25. odstavec téhož rozsudku)
24. Samostatnou pozornost zde zasluhuje věta první 27. odstavce téhož rozsudku ve znění: *Při zvážování zvláštních opatření jako alternativy k důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*
25. Pobytová historie žalobce uložení zvláštních opatření ve významu mírnější alternativy k zajištění nepodporuje. Žalobce vědomě pobýval na území ČR ilegálně, o čemž názorně vypovídá žalobcovo prokázání se padělaným cestovním dokladem, navíc vystaveným na cizí identitu, policejní hlídce dne 24. 4. 2017.
26. Čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, který žalobce situuje obsahově do rozporu s napadeným rozhodnutím žalovaného, připouští zbavení osobní svobody za souvislosti, jíž je: *Zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.* Zdejší soud shledává citovanou podmínku v žalobcově kauze splněnou. Žalobce nepovoleně vstoupil na území ČR dle svého vyjádření dne 31. 12. 2016. Správní řízení ve věci správního vyhoštění se

žalobcem bylo zahájeno dne 24. 4. 2017. Téhož dne mu bylo posléze uděleno správní vyhoštění.

27. Jakkoli mezi namítanými nedostatky žalovaného rozhodnutí figuruje porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, ani v této sféře právního pořádku zdejší soud nezaznamenává protizákonný postup na straně žalovaného. Vzhledem k pobytové historii žalobce žalovaný předmětným rozhodnutím o zajištění vyhověl třem podmínkám z daného ustanovení přijímací směrnice stran zajištění: 1) účel zjištění nebo ověření žalobcovy totožnosti nebo státní příslušnosti, 2) účel určení těch skutečností, na nichž je žalobcova žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žalobce-žadatele a 3) účel přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění za předpokladu, kdy ČR působící jako členský stát EU na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že žalobce-žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doloží existenci oprávněných důvodů k domněnce o žalobcově-žadatelově žádosti zdržující nebo dokonce mařící výkon rozhodnutí o navrácení.
28. Době zajištění stanovené napadeným rozhodnutím žalovaného skýtá oporu z pramenů evropského práva explicitně čl. 15 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 v platném znění: *Zajištění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odstavci 1 a dokud to je nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Každý členský stát stanoví omezenou dobu trvání zajištění, jež nesmí přesáhnout dobu šesti měsíců.*
29. Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Azs 257/2017 — 16, ustanoven zástupce Mgr. et Bc Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Ustanovený zástupce v souvislosti s řízením o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, proto mu soud odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování stěžovatele nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. září 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně